

Egy emlékezetes budapesti kirándulás

Egy borús februári napon 4:30-kor megszólalt az ébresztő az egyik barátoméknál, ugyanis előző este náluk aludtam.

5:15-kor indult a csapat a vasútállomásra. A vonaton három barátommal: Kristóffal, Ákossal és Botival együtt ültem. Csak egy baj volt: valaki nem érkezett meg. Már haladt a mozdony, mikor egy telefonbeszélgetés után Mirkó megszólalt:

-Csongi még csak most van a pályaudvaron, Székesfehérvárra jön.

Az út Fehérvárig nagyon jó hangulatban telt: Előkerültek régi történetek, vicceket mondtunk egymásnak, mikor megszólalt a mozdonyvezető: „Székesfehérvár állomás következik”. Mindenki elcsendesedett, feszülten figyeltük a szerelvény ajtajait. Mindenki izgatottan várt osztálytársunkra. Majd elindult a jármű... A letettek Csongi érkezéséről, amikor valaki meglátta a kocsiban közeledő fiút. Mindenki üdvrivalgásban tört egy-egy hangosabb kacaj. Változatlan jókedvvel főváros felé.

A Déli pályaudvarra való érkezésünk után gyalog Hadtörténeti Múzeumhoz. Egy hosszú lépcsősor kiállítás faragott kapujához, ahonnan bámulatos pesti elénk: komor fellegekkel borított ég, épületekkel magasra törekvő házak, sőt még a Délit is láttuk az városban. A múzeumba való belépésünk után

legtöbben már szomszéd ki. Felhangzott haladtunk a

indultunk a vezetett az első látkép tárult zsúfolt utcák, éledező meglátogattuk

a ruhatárat, majd megcéloztuk az első kiállítótermet. Ez érdekesnek bizonyult a többivel együtt. Ezek után következtek a picit más témájú csarnokok: az első világháború, a második világháború, kincseskamrák, hajón megtalálható fegyverek, különböző pisztolyok, géppuskák. Én nagyon élveztem ezt a kiállítást, de még várt ránk egy másik is.

Visszasétáltunk a pályaudvarra, ahonnan egy busz vitt minket a következő helyszínre, ahol Tutanhamon sírját bemutató múzeumot tekintettünk meg. Élethű sarkok, maszkok, koporsók igazi nagyságban, az eredeti másolatai, csillogó aranyoszobrok, berendezett

kamrák, egy izgalmas vetítés után busszal utaztunk vissza a Déli pályaudvarra, ahol kaptunk egy kis szabadidőt,

Kisétáltunk a peronra, ott már nyitva állt a Zalaegerszegre tartó vonat. A kabinos kocsikba öt ember fért be, így én Benivel, Botival, Ákossal, Kristóffal ültem egy helyen. Hazafelé még jobb volt a kedvünk, mint az első úton, így nagyon hamar elröppent ez a bő három órás út.

Hazaérkezésünk után odamentünk szüleinkhez, akik nagy csoportban álltak a mozdony mellett. Engem az egyik barátoméknak vittek haza. Összességében nekem nagyon tetszett ez az izgalmas kirándulás, egy jó emlékként élem meg mind a mai napig.

Kovács Áron 7.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola